

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Prokopa a přísedících Zdeňky Hrochové a Josefa Jahna v hlavním líčení konaném dne 17. července 2019

takto:

Obžalovaní

1. [redacted] narozen [redacted] Slovenská republika, nezaměstnaný, trvale bytem [redacted] Slovenská republika, naposledy [redacted] t. č. [redacted] ve vazbě ve Vazební věznici [redacted] státní příslušník Slovenské republiky,
2. [redacted] narozen [redacted] OSVČ, trvale bytem [redacted]

jsou vinni, že

obžalovaní [redacted] a [redacted] společně

1) dne 23. 8. 2018 v době od 22.30 do 23.10 hodin v Táboře ve [redacted] - [redacted] nutili poškozeného [redacted] nar. [redacted] aby jim opatřil pervitin, když jim následně pervitin obstaral v množství cca 0,01 g, a to prostřednictvím [redacted] jemuž poškozený zavolaal, a od něhož ho šel vyzvednout obžalovaný [redacted] jenž ho následně předal obžalovanému [redacted] oba obžalovaní poškozenému vynadali, že je ho málo, a následně obžalovaný [redacted] opakovaně poškozenému vyhrožoval, že ho poškozený nezná, že neví, co je zač, neví, s kým si zahrává, a čeho je schopen, obžalovaný [redacted] poškozeného chytil za rameno a otočil ho k sobě, přičemž po poškozeném zároveň oba obžalovaní požadovali, aby s nimi šel k sobě domů pro další pervitin, což poškozený, ze strachu před opětovným fyzickým napadením, učinil, když vyšli z [redacted] ven, obžalovaný [redacted] [redacted] odňal poškozenému klíče, oba obžalovaní poškozeného obestoupili každý z jedné strany, a takto jej dovedli až k místu jeho bydliště - v [redacted] kde obžalovaný [redacted] [redacted] klíčem odebraným předtím poškozenému, odemkl vstupní dveře do domu, kam následně všichni tři vešli a společně jeli výtahem k bytu poškozeného, do něhož poškozený následně vstoupil a zabouchl obžalovaným dveře, načež se náhradním klíčem v bytě zevnitř zamkl a

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

zavolał Policii ČR,

obžalovaný [redacted] **sám**

2) dne 23. 8. 2018 v době od 22.30 do 23.10 hodin v Táboře ve [redacted] v [redacted] udeřil poškozeného [redacted] nar. [redacted] otevřenou dlaní do obličeje, poté mu vytrhl z levé ruky mobilní telefon zn. Zopo, v hodnotě 1 900 Kč, za současného úderu předloktím do ohbí lokte levé ruky, v níž poškozený mobilní telefon držel, poté poškozeného znovu udeřil otevřenou dlaní do hlavy, až poškozenému spadly brýle,

Obžalovaný [redacted] **sám**

3) od 23.13 hodin dne 23. 8. 2018 do 15.08 hodin dne 24. 8. 2018 z blíže neustanoveného místa, pravděpodobně z Tábora, prostřednictvím zpráv v aplikaci Messenger na sociální síti Facebook poškozenému [redacted] nar. [redacted] v souvislosti s trestnou činností obžalovaných viz body 1) a 2) opakovaně vulgárně vyčítal, že na ně poškozený zavolał policii, vyhrožoval poškozenému jednak ve smyslu, že pokud obžalovaný [redacted] pro to bude kvůli poškozenému trestně stíhán, respektive odsouzen, bratrové obžalovaného [redacted] si poškozeného najdou, a ať se podívá, co jsou zač, a dále obžalovaný [redacted] poškozenému vyhrožoval, že to bude klidně 10 let, ale potkají se, a ten den bude pro poškozeného nejhorší v jeho životě,

4) v období nejméně od 1. 1. 2018 do 21. 11. 2018 v Táboře, i na jiných místech v okrese Tábor, prodal, poskytl zdarma či výměnou za nějaké věci pervitin, obsahující účinnou látku metamfetamin (2S)-1-fenyl-N-methylpropan-2-amin, což je zakázaná psychotropní látka uvedená v nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek, ve znění pozdějších předpisů, v příloze 5 - v Seznamu č. 5 psychotropních látek, a dále marihuanu (rod Cannabis) - tj. konopí, což je látka uvedená v příloze 3 - v Seznamu č. 3 omamných látek výše uvedeného nařízení vlády, obsahující nejnižší množství účinné psychotropní látky tetrahydrokanabinol delta-9-THC, což je zakázaná látka uvedená v příloze 4 - v Seznamu č. 4 psychotropních látek výše uvedeného nařízení vlády, a to níže uvedeným osobám:

- [redacted] nar. [redacted] nejméně ve dvanácti případech poskytl pervitin v množství vždy 0,1 g, přičemž ve dvou až třech případech mu za to zaplatila po 200 Kč,
- [redacted] nar. [redacted] nejméně v pěti případech poskytl zdarma dávku pervitinu v množství vždy 0,05 – 0,1 g,
- [redacted] nar. [redacted] nejméně ve dvou případech poskytl zdarma dávku pervitinu v množství vždy 0,1 g,
- [redacted] nar. [redacted] nejméně ve třech případech prodal vždy 0,01 g pervitinu vždy za částku 200 - 300 Kč,
- [redacted] nar. [redacted] nejméně v pěti případech poskytl pervitin v množství vždy 0,1 g, přičemž ve třech případech mu za to [redacted] zaplatil po 200 Kč,
- [redacted] nar. [redacted] nejméně ve třech případech prodal vždy 0,1 g pervitinu vždy za částku 200 Kč,
- [redacted] nar. [redacted] nejméně v osmi případech prodal vždy 0,05 g pervitinu za částku 200 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

- [redacted] přezdívanému [redacted], nejméně ve třech případech poskytl zdarma vždy 0,1 g pervitinu a nejméně v jednom případě prodal marihuanu v množství na 1 "špeka" za částku 50 Kč,

[redacted] nar. [redacted] přezdívanému [redacted] nejméně v jednom případě poskytl zdarma pervitin v množství na 1 dávku a nejméně v jednom případě prodal marihuanu v množství na 1 "špeka" za částku 50 Kč,

- muži pod přezdívkou [redacted] nejméně ve čtyřech případech vyměnil pervitin v množství kolem 0,1 g za různé věci (reproduktory, MP3 přehrávač apod.),

[redacted] nar. [redacted] nejméně ve třech případech poskytl zdarma vždy 0,1 g pervitinu,

- [redacted] nar. [redacted] nejméně ve třech případech poskytl zdarma vždy 0,1 g pervitinu,

[redacted] nar. [redacted] nejméně ve čtyřech případech poskytl pervitin v množství vždy 0,1 g, někdy zdarma a někdy za úplatu, a nejméně v pěti případech mu poskytl zdarma marihuanu tak, že společně vykouřili 1 „joint“,

[redacted] nar. [redacted] nejméně v jednom případě poskytl zdarma pervitin tak, že si společně dali „cáru“ a nejméně v jednom případě mu poskytl zdarma marihuanu tak, že společně vykouřili „špeka“,

[redacted] nar. [redacted] nejméně ve dvou případech poskytl pervitin vždy za částku 500 Kč,

a dále pervitin a marihuanu poskytl, prodal nebo jinak opatřil, popř. přislíbil opatřit i dalším, dosud neustanoveným osobám, přičemž distribuce těchto látek za účelem toxikomanského zneužití je zakázána, čehož si byl obžalovaný vědom,

tedy

obžalovaný [redacted]

ad 1)

- úmyslným společným jednáním dvou osob jiného násilím a pohrůžkou násilí nutil, aby něco konal,

ad 2)

- proti jinému užil násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci,

obžalovaný [redacted]

ad 1)

- úmyslným společným jednáním dvou osob jiného násilím a pohrůžkou násilí nutil, aby něco konal,

ad 3)

- jinému vyhrožoval jinou těžkou újmou takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu a čin spáchal na svědkovi,

ad 4)

- neoprávněně nabídl, prodal a jinak jinému opatřil omamnou a psychotropní látku,

čímž spáchali**obžalovaný** [REDACTED]**ad 1)**

- přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

ad 2)

- zločin loupež podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku,

obžalovaný [REDACTED]**ad 1)**

- přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

ad 3)

- přečin nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku,

ad 4)

- přečin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzují se**obžalovaný** [REDACTED]

podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let nepodmíněně.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s **ostrahou.**

Podle § 99 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se obžalovanému [REDACTED] ukládá **ochranné léčení protitoxikomanické ve formě ústavní.**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá **povinnost zaplatit na náhradě škody poškozenému [REDACTED] na [REDACTED] trvale bytem [REDACTED] částku 1 900 Kč.**

Obžalovaný [REDACTED]

podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let a 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 84 trestního zákoníku za užití § 85 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **4 (čtyř) let** s tím, že se nad obžalovaným vyslovuje **dohled.**

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

2. V hlavních líčeních byli vyslechnuti obžalovaní [redacted] a [redacted] a slyšen byl svědek [redacted] resp. čteny byly části jejich výpovědí. Čteny byly protokoly o vypořechu svědků [redacted]

Jako **věcný důkaz** byl proveden videozáznam z kamery [redacted] ze dne 23. 8. 2018 na CD č. l. 123 p.v. a dále zvukový záznam telefonátu poškozeného [redacted] na tísňovou linku 158 na CD na č. l. 131 spisu.

Proveden byl **znalecký posudek** z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. Jana Tučka, Ph.D., týkající se obžalovaného [redacted]

Provedeny byly **důkazy listinné**, a to otisk komunikace mezi obžalovaným [redacted] a poškozeným [redacted] popsány v bodě 2) obžaloby, z aplikace Messenger na č. l. 113 spisu. Dále protokol o ohledání místa činu a fotodokumentace, odborná vyjádření, úřední záznamy Policie ČR, informace o hráčích (obžalovaných) od společnosti AUTO GAMES, a.s., žádosti a nařízení odposlechů a odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu, zprávy k osobám obžalovaných včetně rejstříku trestů a přestupků, rozsudek OS Tábor č. j. 5T 66/2016 a usnesení KS České Budějovice – pobočka Tábor č. j. 14To 49/2017 – 318, v trestní věci obžalovaného [redacted] Dále podstatný obsah spisu OS Tábor sp. zn. 3T 108/2018, v trestní věci obžalovaného [redacted] a dopis obžalovaného [redacted] spoluobžalovanému [redacted] zadrženy [redacted]

3. Soud I. stupně znovu projednal věc poté, kdy byl předchozí rozsudek usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře č.j. 14To 84/2019 – 509, k odvolání obžalovaného [redacted] a státní zástupkyně zrušen a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Soud **nově provedl důkazy, zmiňované v usnesení odvolacího soudu**. Předvolal soudního znalce MUDr. Jana Tučka Ph.D. Když se znalec z hlavního líčení z důvodu dovolené omluvil, zajistil si soud - s ohledem na vazební stíhání obžalovaného [redacted] a nutnost věc urychleně rozhodnout - poměrně podrobné vyjádření znalce k otázce relevance ukládání ochranného léčení protitoxikomanického. Jakož i k tomu, zda má být léčení uloženo formou ambulantní či ústavní, když soud předtím zaslal znalci listiny, o něž mohl svůj aktuální závěr opřít. Soud dále ověřil, zda byla poškozenému [redacted] obžalovaným [redacted] či jeho rodinou uhrazena škoda ve výši 1.900 Kč. Bylo zjištěno, že nikoli. Soud dále provedl doplňující listinné důkazy, a to obžalobu OSZ Tábor v další nyní projednávané trestní věci obžalovaného [redacted] a obžalobu OSZ Jindřichův Hradec v další trestní věci obžalovaného [redacted] řešené tamním soudem. Dále četl soud písemnosti stran účasti obžalovaného [redacted] na ASV programu ve [redacted]. Následně soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídice se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout **o vině obžalovaných**.

4. Soud v popisu skutku pod bodem bod 1) obžaloby i v použité právní kvalifikaci provedl změny, naznačené odvolacím soudem. Bod 1. obžaloby soud systematizoval do dvou skutků,

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

spáchaných ve vícečinném souběhu. Pod bodem 1) výroku o vině soud přeformuloval prokázaná jednání obou obžalovaných ve vztahu k poškozenému [REDAKCE] naplňující znaky skutkové podstaty přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku. Pod bodem 2) výroku o vině pak soud popsal jednání obžalovaného [REDAKCE] které naplňuje znaky zločinu loupež podle ust. § 173 odst. 1 trestního zákoníku.

5. Soud jinak nemůže než zopakovat, že **bod 1) výroku rozsudku** byl vyústěním sporu mezi uživateli drog. [REDAKCE] zcela evidentně světil peníze na nákup drogy [REDAKCE] a domáhal se poté své „pohledávky.“ Obžalovaný [REDAKCE] tvrdí, že týden před projednávaným skutkem předal [REDAKCE] 900 Kč s tím, aby mu sehnal nějaký pervitin, což se nestalo. [REDAKCE] tuto skutečnost popírá, tvrdí, že vůči [REDAKCE] žádnou takovou pohledávku neměl. Není uživatelem pervitinu, nicméně pod nátlakem se uvolil předat prostřednictvím [REDAKCE] pervitin, který [REDAKCE] daroval poté, kdy jej obdržel zadarmo od holky nebo kluka, nebo obou, náhodně na ulici. Svědek pervitin údajně drogu nechtěl, ale ta holka s klukem cit.: „asi toho měli už dost, tak to nechtěli, tak mi to prostě dali.“ Soud má za to, že poškozený si v této části vymýšlel a že je uživatelem drog, a to nikoliv jen pro jeho trestní minulost. Pro otázku trestní odpovědnosti obou obžalovaných je však příčina sporu zcela nepodstatná. Je lhotejšné, zda [REDAKCE] v této části své výpovědi nehovoří pravdu. Na trestní odpovědnosti obžalovaných to nemění ničeho.

6. Nelze rovněž než zopakovat i to, že obžalovaný [REDAKCE] v této souvislosti legitimizoval své jednání rolí jakéhosi samozvaného ochránce spravedlnosti mezi místními narkomany. Viz jeho výrok, že, cit: „Nespočetné mnohé konflikty, ať již s obstaráváním nebo užíváním návykových látek se v komunitě uživatelů drog řeší protiprávně.“ Soud opět konstatuje, že celé jeho jednání nebylo žádným „napomenutím spojeným se slovní výhrůzkou,“ jak je popisuje. Obžalovaný se specializuje na vydírání a olupování osob drogově závislých. V nyní projednávané věci jednal obdobně, jako v trestní věci zdejšího soudu sp. zn. 5T 66/2017, kde rovněž vydíral a vyhrožoval místním konzumentům drog. Ostatně, obžalovaný je aktuálně stíhán Okresním soudem v Jindřichově Hradci mj. pro způsobem provedení obdobný zločin loupež podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku, za účelem zmocnění se drog a peněz, resp. též přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku (viz čl. 513 a násl. spisu). Jednání se měl dopustit 3. 9. 2018, tedy cca týden po nyní projednávaném skutku. Z části výpovědi poškozeného [REDAKCE] a doznání obžalovaného [REDAKCE], resp. v podstatě i vyjádření [REDAKCE] (byť tento svoje počínání legitimizuje důvody, kterým soud nepopřál sluchu), je zřejmé, že oba obžalovaní společným jednáním obžalovaní naplnili skutkovou podstatu přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství.

7. Soud však i v novém rozhodnutí vypustil, *in dubio pro reo*, veškerý popis jednání obžalovaných pod bodem 1) obžaloby, který stojí pouze na výpovědi [REDAKCE] ne však na kamerových záznamech a doznání obžalovaných, resp. na výpovědi bratra poškozeného [REDAKCE]. Nelze než zopakovat, že [REDAKCE] u hlavního líčení změnil svoji výpověď ohledně toho, co se dělo mimo kamerový záznam z [REDAKCE] po cestě do bytu poškozeného a v domě na [REDAKCE] tak razantně, že bylo obtížné pouze na jeho výpovědi postavit odsuzující rozsudek. Svědek předně deklaroval, že si ve své výpovědi na policii vymyslel, že mu [REDAKCE] vyhrožoval, že jestli se mu to (myšleno ten pervitin, který mu odejmul v herně) nerozpustí, tak že mu vrazí injekční stříkačku do krku, že má „céčko“ (myšleno žloutenku typu C). Připustil, že ze strany obžalovaného [REDAKCE] padlo, že poškozený neví, co je obžalovaný, s kým si poškozený zahrává a čeho je schopen. „To tam říkal, to tam padalo, ale před hernou ne.“ To možná, že jednou zaslechl, ale v herně. Na kamerovém záznamu je patrná zvuková stopa, která sice nezachycuje jednotlivá slova, ale tón, jakým [REDAKCE] s [REDAKCE] mluví (podle [REDAKCE] „jako se psem“). Je tedy možné uzavřít, že v herně k výhrůžkám došlo.

Ostatně to dosti opatrně připouští i oba obžalovaní. Stran výhrůžek před [redacted] i v domě na [redacted] však tento bezpečný závěr neplatí. Svědek [redacted] na opakovanou otázku, zda mu obžalovaní vyhrožovali v domě na [redacted] uvedl cit: „V tom domě mi [redacted] už nevyhrožoval, vytáhl jenom ten telefon a pak měl nějaké pouzdro. V domě mi nevyhrožoval, jenom řekl, že s tím telefonem, že na to mám deset sekund nebo dvacet. Když jsme vešli do domu, tak už ze stran [redacted] žádné výhrůžky nepadly.“ Pokud jde o [redacted] použitý paralyzér nebo nuž, svědek uvedl, že „to bylo nějaké pouzdro, nevím, co to bylo.“ Neví, jestli to byl paralyzér. K dotazu, proč na policii uváděl, že šlo o paralyzér nebo nuž, uvedl, že „policajti z kriminálky říkali, že když ho [redacted] chytli, tak měl u sebe právě černý paralyzér, tak jsem právě si myslel, že to bylo ono, ale nevím. Já jsem to v životě neviděl.“ Dále, zmiňovaný jsou rány do dveří poté, kdy se poškozenému podařilo vniknout do domu. Oproti tomu [redacted] tvrdí, že na dveře pouze zvonili a bratr poškozeného [redacted] na č.l. 62 uvádí, že slyšel jen zvonění. Ne rány do dveří. Na výslovný dotaz vyslyšujícího uvádí, že za dveřmi byli dva [redacted] a pouze zvonili. Nepotvrzuje tedy zcela verzi poškozeného. Není sice vyloučeno, že [redacted] změnil svoji výpověď ze strachu z obžalovaných, avšak možné je i to, že si [redacted] naopak na policii „přisadil“ (prokazatelně, pokud jde o vyhrožování útokem nakaženou injekční stříkačkou) v podstatě rovněž ze strachu před obžalovanými. Jeho výpověď před soudem mimoto nenesla znaky nepřesvědčivých, nucených, promyšlených vyjádření. Byla poměrně spontánní. Svědek především vyjádřil své znechucení nad tím, že je soudem vůbec obtěžován tím, aby znovu popsal události z loňského srpna, než že by na něm byl patrný strach. Soud jeho postoj i chápe, nelze však v takovém případě pouze na výpovědi takového svědka stavět skutkové závěry. V důsledku byla výpověď [redacted] méně věrohodnější, nežli doznán [redacted].

Obžalovaný [redacted] např. doznal veškeré jednání, jež mu bylo kladeno za vinu v bodě 3) obžaloby. A to i tam, kde se neprokazuje výpovědí odběratelů drog (předávky původně nezotožněnému [redacted] přezdívanému [redacted] který se dostavil až do jednací síně, resp. [redacted] který obžalovaného sám neusvědčuje na č.l. 98 spisu).

8. Soud proto popis skutku i v novém rozhodnutí zestručnil a současně jej zpřehlednil oddělením popisu zločinu loupeže do bodu 2) výroku rozsudku. Vypustil popis přisvojení si klíčů poškozeného obžalovanými, v souladu s právním závěrem odvolacího soudu, resp. intervenující státní zástupkyně krajského státního zastupitelství, jakož i právní kvalifikaci podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Nemůže však nepodotknout, že toto jednání bylo státní zástupkyní Okresního státního zastupitelství žalováno důvodně, protože když obžalovaný [redacted] poškozenému [redacted] prostřednictvím svědka [redacted] vrátil klíče od domu, nešlo o předem plánovaný akt (klíče [redacted] vrátil až poté, kdy za ním [redacted] zašel a vyzval jej k tomu).

9. Pokud jde o **bod 2) výroku rozsudku**, obžalovaný [redacted] v hlavním líčení zopakoval, že se mobilního telefonu nezmocnil násilím, stejně jako v předchozím řízení. Tato jeho tvrzení se vyvrací kamerovým záznamem z kamery [redacted] ze dne 23. 8. 2018 na CD č. l. 123 p.v. [redacted] tvrdí, že „bez použití násilí mobil z ruky vzal.“ Na kamerovém záznamu obžalovaný [redacted] již zcela zjevně již pod vlivem drog, poté, kdy se zmocní pervitinu, který [redacted] přinesl od [redacted] poškozeného [redacted] napadne. Způsobem, popsaným v obžalobě mu sebere za užití násilí (byť i nijak brutálního) mobilní telefon. Soud se zabýval otázkou, zda jeho jednání po objektivní stránce vůbec naplnilo objektivní znaky trestného činu loupeže, avšak právě zmiňovaný kamerový záznam mu neumožňuje učinit jiný závěr, než že tomu bylo tak, jak tvrdí a právně kvalifikuje obžaloba. Mimoto, obžalovaný [redacted] opakovaně tvrdí, že neměl v úmyslu si mobil ponechat, chtěl jej vrátit. Ve skutečnosti však mobilní telefon, který [redacted] uloupil, obratem prodal. Tvrdí-li, že se o mobilní telefon nikdo nehlásil, naráží toto jeho vyjádření na skutečnost, že nikdo, ani poškozený, ani [redacted] (který prakticky tuto možnost neměl). Obžalovaný [redacted] nedal šanci, aby prodeji zabránil. Nešlo mu tedy očividně vůbec o to zmocnit se jakési zástavy a hájit tak jakási pochybná práva [redacted] ale

dostat se k droze a věci, s níž ve smyslu ustáleného výkladu slovního spojení zmocnění se, nakládal jako s vlastní.

10. K bodu 2) obžaloby a nyní **bodu 3) výroku rozsudku** bylo soudu uloženo, aby lépe odůvodnil změnu použité právní kvalifikace. Soud má stále za to, že skutek nebyl pokračujícím zločinem vydírání ve spolupachatelství a na svědkovi, ve smyslu § 175 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku. Pokračující jednání by mělo být vedeno *obdobným předmětem útoku a způsobem provedení* (viz § 116 tr. zákoníku). Obžalovaný v komunikaci, jak se čte na č.l. 113 spisu, neusiluje o to, aby mu vrátil dluh či aby mu dal drogy. Naopak výslovně zmiňuje, že o to nejde, „můj dluh už neřeším“ (a zpětně se tak potvrzuje, že zde jakási pohledávka mezi oběma konzumenty drog zřejmě skutečně existovala). Způsob provedení je pochopitelně rovněž značně odlišný od toho, který zvolili při osobním kontaktu s poškozeným. Předně však, jakkoliv popis skutku v bodě 2) obžaloby je formulován přiléhavě skutkovým zjištěním, postrádá zde soud znaky typické pro skutkovou podstatu § 175 odst. 1 trestního zákoníku, tedy *nucení, aby poškozený něco konal nebo něco strpěl*. Měl by zde být alespoň implicitně vyjádřen prvek vůle pachatele ovlivnit konání oběti. Zde však figurují spíše výhrůžky pro to, co poškozený již učinil. Obžalovaný poškozenému vyčítá, že věc oznámil policii. Vyhrůžuje mu a rodinou. Vyhrůžuje mu i sám za sebe. Nenaléhá však na něj ani skrytě, aby např. oznámení stáhl, aby křivě vypovídal ve prospěch obžalovaného. Pouze mu spílá a vyhrůžuje proto, že věc vůbec oznámil. Takové jednání nepochybně naplňuje znaky nikoliv pokračujícího přečinu vydírání, ale přečinu nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2 písm. d) trestního zákoníku. Obžalovaný totiž jinému vyhrožoval jinou těžkou újmou takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu a čin spáchal na svědkovi.

9. Pokud jde o jednání popsané v bodě 3) obžaloby a nově **bodě 4) výroku rozsudku**, kvalifikované podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, nalézací soud konstatuje, že o vině obžalovaného tímto žalovaným skutkem není žádných pochyb. Učinil tak na základně vlastního doznání obžalovaného a výpovědí vyslechnutých svědků a na ně navazujících odposlechů telekomunikačního provozu. Obžalovaný připustil již v přípravném řízení (viz jeho výpověď na č.l. 44 - 45 spisu, čtená k důkazu), že v předmětném období úplatně distribuoval či bezúplatně poskytl drogy svědkům a přezdívanému a osobě s přezdívkou kterou následně konkretizoval jako . Dále osobě přezdívané a osobě s přezdívkou kterou následně konkretizoval jako . Dále pak svědkům . Věděl, že toto jednání není v souladu se zákonem. U soudu obžalovaný sdělil, že neví, o koho se jedná, ale připustil, že mu mohl drogu poskytnout. Usvědčován je výpovědí a vyjádřeními prakticky všech vyslechnutých svědků. Ti se vyjadřují k úplatným či bezúplatným předávkám pervitinu či poskytování marihuany. Zaznamenána byla telefonní komunikace obžalovaného s odběrateli drog, jak se čte na č.l. 169 – 363 spisu. Z výše uvedených důvodů soud obžalovaného uznal vinným pro přečin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku.

10. **Pokud jde o výroky o trestu, ukládaném ochranném léčení a o náhradě škody:** Tresty ukládal soud, berouce v úvahu kritéria stanovená ustanoveními § 38 a § 39 trestního zákoníku, jakož i existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ust. § 41 a § 42 trestního zákoníku.

11. Soud nemůže než zopakovat, že obžalovaný byl v letech 2001 až 2017 šestkrát odsouzen na území Slovenské republiky za loupež, podvody, krádež a porušování domovní svobody. Zdejší soudem byl odsouzen rozsudkem ze dne 5.1.2017, č.j. 5T 66/2016 - 262, pro

přechin vydírání dle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, přechin nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a přechin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku. A to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 26 měsíců, z něhož byl podmíněně propuštěn dne 17. 4. 2018. Projednávaného jednání se dopustil čtyři měsíce na to, ve zkušební době za současného uložení dohledu, obdobným způsobem provedení a opět v souvislosti s konzumací drog závislostí. Cílovou skupinou obžalovaného je opět příslušník místní toxikomunity. Obžalovaný je obecným i speciálním recidivistou, což je přítěžující okolnost dle § 42 písm. p) trestního zákoníku. Přítěžuje mu dále skutečnost, že dle § 42 písm. n) trestního zákoníku spáchal více trestných činů. Nesvědčí mu příliš polehčující okolnost ve formě doznání.

Nepřicházelo tedy v úvahu ukládání jiného trestu, nežli represivního. Soud jej ukládal poněkud mírnější, nežli navrhováno obžalobou, s ohledem na způsob spáchání zločinu loupež, který není nutno zbytečně drammatizovat, neboť při střízlivém hodnocení nebyl svým provedením sám o sobě ještě příliš závažný. Stejně jako na skutková zjištění týkající se okolností vydírání poškozeného [REDAKCE] kdy nebylo prokázáno, že by obžalovaný jednal v plném rozsahu tak, jak tvrzeno obžalobou.

Ukládání trestu na samé spodní hranici zákonné trestní sazby podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku, tedy v trvání dvou let, představuje trest dostatečně vysoký, aby postihl další protiprávní jednání obžalovaného. Mímoto i při vypuštění právní kvalifikace podle § 205 trestního zákoníku není dán prostor pro snížení ukládaného trestu. Přehlédnout nelze, že obžalovaný je okresním soudem v Jindřichově Hradci stíhán pro totožnou trestnou činnost a - bude-li uznán vinným - přichází v úvahu ukládání trestu za souběh jeho trestné činnosti. Očekává jej také nařízení zbytku trestu v trvání 349 dnů, z něhož byl podmíněně propuštěn v trestní věci zdejšího soudu sp. zn. 5T 66/2016.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. Jana Tučka, Ph.D., plyne, že obžalovaný [REDAKCE] v době činu trpěl smíšenou poruchou osobnosti s rysy impulzivními a disociálními. Jde o poruchu trvalého charakteru, pod jejím vlivem jedná často impulzivně, nezdrženlivě, překračuje obecně platné normy. Obžalovaný je závislý na pervitinu, užívá jej dlouhodobě, ale je schopen abstinovat. Na svoji závislost nemá náhled, byť formálně proklamuje připravenost vyhýbat se jeho užívání. Jeho pobyt na svobodě je z psychiatrického hlediska nebezpečný, pro riziko páchaní trestné činnosti pod vlivem pervitinu. Znalec doporučil uložení ochranného léčení protitoxikomanického formou ústavní a na svém závěru setrval i v písemném stanovisku, které soudu zaslal a které se čte na č.l. 550 spisu. Soud nepřehlédl písemnosti stran účasti obžalovaného [REDAKCE] na ASV programu ve [REDAKCE] ani to, že odvolací soud zjevně nesdílel závěr soudu I. stupně, vyjádřený v předchozím rozhodnutí, že účelnějším opatřením k ochraně společnosti před obžalovaným se jeví jeho vyhoštění. Proto bylo nyní obžalovanému ukládáno léčení ve shodě s návrhem intervenující státní zástupkyně. Trest vyhoštění naopak, v souladu s míněním odvolacího soudu, ukládán nebyl.

12. Situace ohledně obžalovaného [REDAKCE] se změnila v tom smyslu, že je opět stíhán pro další trestný čin, kdy však dosud věc nebyla skončena. Obžalovaný byl opakovaně přestupkově projednáván. Trestně dosud postížen nebyl. I u něj právní kvalifikace doznala změny v jeho prospěch. A to pokud jde o bod 1) a 3) rozsudku, tedy vypuštění přechinu krádeže a již dříve učiněné změny právní kvalifikace na nebezpečné vyhrožování. Svědčí mu významně polehčující okolnost ve formě doznání (§ 41 písm. l) trestního zákoníku). A to zejména k trestnému činu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku. Ten ovšem páchal po delší dobu a se všemi obvyklými důsledky, vyplývajícími z distribuce pervitinu kriminálně závadovým osobám, které si na úplatu dealerům

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

obstarávají prostředky krádežemi. Soud může jen zopakovat, že obžalovaný je OSVČ, je snadno schopen si vydělat prostředky vlastní prací, o to nepochopitelnější je, že považoval za vhodné přivydělat si prodejem drog. I jemu přitěžuje, že spáchal více trestných činů. Soud opět přistoupil opět k ukládání trestu výchovného, vyměřeného pod dolní 1/3 zákonné trestní sazby, s podmíněným odkladem na zkušební dobu čtyř let a za současného stanovení dohledu. Vzhledem k tomu, že krádež, jak bylo jeho jednání pod bodem 1) původně kvalifikováno a následně vypuštěno, představovala zcela nicotný protiprávní akt ve vztahu k vydírání a distribuci drog, pro kterou byl obžalovaný uznán vinným, nebyly žádné důvody obžalovanému trest zmírňovat. Soud však již obžalovanému neukládal povinnosti zdržet se konzumace drog a styku s osobami drogově závislými a povinnost podrobit se v rámci dohledu testu na drogy, což bylo zpochybněno odvolacím soudem.

13. Poškozenému [redacted] byla přiznána náhrada škody ve výši 1 900 Kč, za mobilní telefon, uloupený obžalovaným [redacted].

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do o s m i dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **t ř e c h** vyhotoveních.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

Tábor 17. července 2019

Mgr. Martin Prokop v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.09.2019. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 26.09.2019.

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře projednal ve veřejném zasedání konaném dne 11. 9. 2019 odvolání, která v trestní věci obžalovaných

██████████ narozeného ██████████ Slovenská republika, trvale bytem bytem ██████████ Slovenská republika, naposledy bytem ██████████ t.č. ve vazbě ve ██████████

██████████ narozeného ██████████ OSVČ, trvale bytem ██████████

podali proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 17. 7. 2019 č.j. 3 T 130/2018-558 obžalovaný ██████████ a státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře

a rozhodl o nich

t a k t o :

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného ██████████ a státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře **z a m í t a j í**.

O d ů v o d n ě n í :

1. Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 17. 7. 2019 č.j. 3 T 130/2018-558 byl obžalovaný ██████████ uznán vinným pod bodem 1/ výrokové části rozsudku přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, v bodě 2/ rozsudku zločinem loupež podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku a odsouzen podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 99 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku bylo obžalovanému uloženo ochranné léčení protitoxikomanické ve formě ústavní. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost uhradit na náhradě škody poškozenému ██████████ částku 1 900 Kč. Obžalovaný ██████████ byl napadeným rozsudkem odsouzen podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2,5 roku. Podle § 84 trestního zákoníku za použití § 85 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let s tím, že nad obžalovaným byl vysloven dohled.
2. Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť obžalovaný ██████████ proti němu podal odvolání, které směřuje do výroku o vině i do výroku o trestu, a odvolání proti citovanému rozsudku podala i státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře, a to v neprospěch obou obžalovaných do výroku o vině a o trestu. V odůvodnění odvolání, které obžalovaný podal nejprve prostřednictvím svého obhájce, uvádí, že nepopírá tu skutečnost, že se spoluobžalovaným ██████████ požadovali po ██████████ vrácení částky 900 Kč, kterou mu dříve poskytl spoluobžalovaný ██████████ případně po jmenovaném požadovali vydání odpovídající množství drogy pervitinu. Obžalovaný doznává i to, že v průběhu hovoru s poškozeným mu dal

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

záhlavek a také do něho strčil hřbetem ruky a vzal mu z ruky mobilní telefon, který si ponechal do zástavy a posléze jej prodal za 500 Kč. Popírá však, že by se k poškozenému choval způsobem, který by zakládal skutkovou podstatu přečinu vydírání a v případě odejmutí telefonu skutkovou podstatu loupeže. Obžalovaný poukázal na výpověď samotného poškozeného učiněnou v průběhu hlavního líčení před soudem, kdy sám poškozený nepotvrdil, že by obžalovaný vůči němu užil slovních výhrůžek a ani neuvedl, že by jej fyzicky či slovně nutil, aby něco konal. Potvrzuje pouze, že jej obžalovaný lehce uhodil do hlavy otevřenou rukou, tento úder byl nízké intenzity, nijak mu neublížil. Sám poškozený tento úder nespojuje s odejmutím telefonu, které následovalo. Obžalovaný doznává, že telefon poškozenému z ruky skutečně vzal, ale nikoli v souvislosti s pohlavkem. Dle názoru obžalovaného by toto jeho jednání tedy mohlo být posouzeno nejvýše jako přečin krádež podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku, nikoli jak zločin loupeže. Pokud se týká jednání, které soud I. stupně posoudil jako přečin vydírání, tak s přihlédnutím k výpovědi poškozeného považuje obžalovaný za prokázané, že jeho jednání vůči poškozenému nebylo vedeno takovým způsobem a takovou intenzitou, aby bylo možné dovodit, že z jeho strany vykazuje znaky trestného činu. Sám poškozený vypověděl, že si z řečí, které vedl obžalovaný nic nedělal, neměl z něj žádný strach a jak je patrné z kamerového záznamu nijak na jednání obžalovaného ani nereagoval. K uložení ochranného léčení protitoxikomanického ve formě ústavní má obžalovaný za to, že s ohledem na jeho dosavadní přístup, kdy po celou dobu vazby, která trvá již rok, plně abstinguje a dobrovolně se účastní ASV programu, tak je uložení ochranného léčení nadbytečné, a to i s přihlédnutím k délce trestu odnětí svobody, který bude muset v budoucnu ještě vykonat. Ohledně uložení povinnosti uhradit poškozenému způsobnou škodu obžalovaný žádné námítky nemá a je dle svých sil připraven ji v plné výši uhradit. Obžalovaný tedy navrhl, aby byl podané obžaloby zproštěn, a to v té části, kde je stíhán pro přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, a jednání, které je obžalobou kvalifikováno jako zločin loupež podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku, aby odvolací posoudil jako přečin krádež podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku a za toto jednání si dovoluje požádat o uložení trestu, který by byl nižší než trest ten, jak jej vyměřil okresní soud při současném zrušení nařízení ochranného léčení protitoxikomanického ve formě ústavní.

3. Obžalovaný požádal o konání veřejného zasedání u odvolacího soudu v jeho nepřítomnosti a současně doplnil odvolání v tom směru, že se mu společně s obhájcem do současné doby nepovedlo dostatečně správně vysvětlit okolnosti skutku, který byl a pořád je právně chybně kvalifikován jako zločin loupež. Obžalovaný doplnil, že nespáchal to, co je mu kladeno za vinu způsobem, který prezentuje státní zástupkyně, a žádá tedy o nápravu. Jde hlavně o nesprávné spojení násilí (pohlavku) s odebráním mobilního telefonu z ruky poškozeného. Soud I. stupně chybně vnímá pohlavek jako užití násilí při úmyslném zmocnění se cizí věci, což reálně nedopovídá skutečnosti. Pravdou je to, co již rok opakuje, že tedy pohlavek nebyl spojen jako celek s odebráním mobilního telefonu z ruky poškozeného. Rána otevřenou dlaní byla minimální razantnosti, nezpůsobila žádnou újmu, dokonce ani jen přerušení hry poškozeným na hracím automatu. K odebrání mobilního telefonu došlo jedním tahem taktéž bez násilí z ruky poškozeného. Jediným pravdivým důvodem pohlavku byl úmysl dodat vážnosti konverzace, která byla ze strany poškozeného arogantní. Obžalovaného nikdy nenapadlo spáchat zločin loupež, neměl tento úmysl ani žádný plán. Projednávaná záležitost obžalovanému nepřipadá natolik složitá, aby nebylo možné věřit pravdě. Navíc má obžalovaný za to, že jeho okamžité doznání a několikrát opakovaná výpověď, plná součinnost s policií a soudem by měla být dle jeho názoru brána jako tzv. polehčující okolnost. Obžalovaný dále poukázal na osobu samotného poškozeného, který byl sám několikrát trestně stíhán, absolvoval i výkon trestu pro drogové trestné činy. S odstupem času celé své jednání vnímá jako hloupost, neměl se vůbec o záležitost starat, jeho osobně se to vlastně nijak netýkalo a svým protiprávním jednáním sám sobě zamezil možnost vidat své děti a rodinu. Pokud se týká psychiatrického posudku, poukázal na to, že tento znalecký posudek je již rok starý a znalec učinil závěry na základě jediného půlhodinového

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

rozhovoru. Tyto závěry si obžalovaný neumí vysvětlit jinak než tak, že se musel při množství jeho práce splést a přiřadit jeho jméno posudku, který patří úplně jiné osobě. Obžalovaný tedy na závěr požádal odvolací soud o změnu trestní kvalifikace u skutku 1/, úplné vypuštění skutku 2/ a zrušení léčby ústavní formou, kterou zcela nahradí pobyt ve vazební věznici.

4. Státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře v písemném odůvodnění odvolání konstatuje, že po zrušení původního rozsudku odvolacím soudem prvostupňový soud sice napravil některé vady vytykané v jejím předchozím odvolání ze dne 14. 2. 2019, zejména pokud se týká právní kvalifikace zločinu loupež podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku u obžalovaného [REDAKCE] náhrady škody, trestu vyhoštění a ochranného léčení, a dále vypustil právní kvalifikaci přečinu krádež podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku a rozdělil popis skutku z původního bodu 1/ obžaloby na body dva, jak mu uložil odvolací soud, nicméně ostatní výhrady z původního odvolání je nucena zopakovat, neboť soud setrval na svém stanovisku a odvolací soud tyto části věcně neřešil z důvodu nepřezkoumatelnosti původního rozsudku kvůli nedostatečnému odůvodnění. Státní zástupkyně nesouhlasí s vypuštěním části popisu skutku oproti obžalobě v bodě 1/, což jsou nově body 1/ a 2/ rozsudku, se změnou právní kvalifikace ohledně bodu 2/ obžaloby, což je nyní bod 3/ rozsudku, a nesouhlasí s tresty obou obžalovaných. Vypuštění části popisu skutku původního bodu 1/ obžaloby v nyní napadeném rozsudku, tedy body 1/ a 2/, soud odůvodnil změnou výpovědi poškozeného [REDAKCE] hlavního líčení, která u soudu vyvolala pochybnosti o pravdivosti tvrzení poškozeného v přípravném řízení, na což soud nevycházel ani z jeho výpovědi u hlavního líčení a v podstatě vypustil z popisu skutku vše, co nebylo na kamerovém záznamu z předmětného [REDAKCE] a co obžalovaní nedoznali. Dokonce nad rámec tohoto vypustil prvostupňový soud, aniž by to blíže odůvodnil, i to, že si obžalovaný [REDAKCE] onu dávku pervitinu, kterou poškozený obžalovanému obstaral, aplikoval v průběhu činu, což dokonce i sám obžalovaný doznal. Na rozdíl od soudu se státní zástupkyně domnívá, že důvod změny výpovědi poškozeného [REDAKCE] u hlavního líčení oproti přípravnému řízení je evidentní, a to obava z obžalovaných, zejména z obžalovaného [REDAKCE]. Státní zástupkyně má tedy za to, že není důvod v popisu skutku bodu 1/ obžaloby nic vypouštět, byť lze akceptovat jeho rozdělení na body dva kvůli přehlednosti. Dále nesouhlasí se změnou právní kvalifikace bodu 2/ oproti obžalobě na přečin nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku. Soud v tomto bodě ponechal popis skutku beze změn, nicméně kvalifikoval tento skutek jako přečin nebezpečné vyhrožování podle § 353 trestního zákoníku. Státní zástupkyně má za to, že i s odkazem na ustálenou judikaturu (např. R 25/1983-J) mělo být toto jednání kvalifikováno jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku. Namítá-li soud, že se nejedná o pokračování s bodem 1/, měl bod 2/ kvalifikovat jako samostatný zločin vydírání podle § 175 odst. 1 dílem odst. 2 písm. e) trestního zákoníku, nicméně v obžalobě byl tento čin posouzen v podstatě ve prospěch obžalovaného [REDAKCE] nikoli jako další trestný čin, ale jako dílčí útok pokračujícího zločinu vydírání podle § 175 odst. 1 dílem odst. 2 písm. e) trestního zákoníku spolu s dílčím útokem pod bodem 1/ s tím, že jednotný záměr byl vykládán relativně široce – násilím či pohrůzkou násilí nutit jiného ke konání či opomenutí něčeho, co obžalovaní vyžadují, či co je v jejich zájmu. Státní zástupkyně rovněž považuje za nepřiměřeně mírné tresty, které byly oběma obžalovaným uloženy. Oběma obžalovaným přitěžuje to, že spáchali více trestných činů, oba jeden zločin, obžalovaný [REDAKCE] dokonce zvláště závažný zločin se sazbou trestu odnětí svobody od 2 do 10 let, a obžalovanému [REDAKCE] navíc přitěžuje i okolnost, že již byl pro trestný čin odsouzen, přičemž se jedná o relativně nedávné odsouzení. Při posuzování osoby obžalovaných a jejich dosavadního způsobu života rozhodně nelze opominout u obžalovaného [REDAKCE] jeho pět odsouzení ve Slovenské republice, mj. i za loupež, a u obžalovaného [REDAKCE] spáchání mnoha přestupků, mj. i proti majetku a proti občanskému soužití. Přiměřenými tresty pro obžalované se státní zástupkyně jeví u obžalovaného [REDAKCE] úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v dolní čtvrtině zákonné trestní sazby podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku se zařazením do věznice s ostrahou, u obžalovaného [REDAKCE] úhrnný trest odnětí svobody v 1/6 zákonné trestní sazby podle § 175 odst. 2 trestního zákoníku

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

s podmíněným odkladem jeho výkonu na samé horní hranici zákonného rozpětí za současného vyslovení dohledu.

5. K veřejnému zasedání dne 11. 9. 2019 se dostavil toliko obžalovaný [REDAKCE] přičemž obžalovaný [REDAKCE] písemně požádal o konání veřejného zasedání v jeho nepřítomnosti. Proto bylo při splnění zákonných podmínek veřejné zasedání konáno v nepřítomnosti obžalovaného [REDAKCE]
6. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře u veřejného zasedání konstatovala, že plně odkazuje na písemné vyhotovení odvolání, které podala státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře a nad rámec tohoto uvedla, že v daném případě je projednáváno druhé rozhodnutí okresního soudu, dá se říci, že toto napadené usnesení akceptuje názor i výhrady vyslovené odvolacím soudem, a to včetně výroku, které byly učiněny o náhradě škody a o trestu vyhoštění. Přesto se domnívá, že lze odvolání státní zástupkyně mít za důvodné, neboť okresní soud se stále nevypořádal se situací ohledně popisu skutku a právních závěrů, a tyto skutky pouze rozdělil v souladu s názorem odvolacího soudu. Rovněž uložené tresty oběma obžalovaným lze považovat s ohledem na charakter trestné činnosti a zejména osob obžalovaných za nepřiměřeně mírné. Státní zástupkyně tedy navrhla, aby odvolací soud odvolání vyhověl a rozhodl v souladu s návrhem tak, jak je tento obsažen v písemně podaném odvolání. Státní zástupkyně neměla návrhů na doplnění dokazování v rámci odvolacího řízení. K odvolání obžalovaného [REDAKCE] dodala, že odvolání považuje za nedůvodné a navrhuje, aby o něm jako o takovém podle § 256 trestního řádu krajský soud rozhodl.
7. Obhájce obžalovaného [REDAKCE] plně odkázal na písemné odůvodnění odvolání a dodal, že stále sice platí zásada oficiality, tzn. že orgány činné v trestním řízení konají na základě informací, které mají, a de facto nemohou rozlišovat, jestli se napadne skupina narkomanů nebo se někde se poperou běžní občané, na druhou stranu se domnívá, a v tomto směru je i koncipováno odvolání, že v trestní řízení by mělo být řízeno i zásadou ultima ratio, tzn. že by mělo zasahovat pouze tam, kde je to nezbytně nutné. Obžalovaný [REDAKCE] poukazuje na to, že facca nebyla nijak výrazná a ani nesouvisela s odcizením telefonu. Telefon neměl být uloupen, měl být pouze odejmut, jakožto projev nějaké případně krádeže. Obhájce má tedy za to, že obžalovaný by měl být odsouzen maximálně pro přečin krádeže s tím, že by mu měl být uložen co nejmírnější trest, a s ohledem na to, jak dlouho již abstínuje, nemělo by mu být uloženo ochranné léčení. Odvolání státní zástupkyně by měl krajský soud zamítnout.
8. Obhájce obžalovaného [REDAKCE] uvedl, že odvolání proti rozsudku okresního soudu nepodávali, tento rozsudek včetně jeho odůvodnění akceptovali. Osobu poškozeného [REDAKCE] který svoji výpověď oproti přípravnému řízení u hlavního líčení radikálně změnil, považuje za nedůvěryhodnou a správně tedy okresní soud za zásady in dubio pro reo kvalifikoval tak, jak je uvedeno pod bodem 1/, 2/ rozsudku. Pokud se týká jednání pod bodem 3/ rozsudku, zde ve shodě se závěry okresního soudu se domnívá, že jednání obžalovaného [REDAKCE] nenaplnuje znaky skutkové podstaty zločinu vydírání podle § 175 odst. 2 trestního zákoníku. Závěrem tedy navrhl, aby odvolání státní zástupkyně bylo zamítnuto.
9. Obžalovaný [REDAKCE] uvedl, že celá situace jej mrzí. Poškozenému [REDAKCE] e osobně omluvil a doufá, že to dobře dopadne.
10. V rámci veřejného zasedání odvolací soud doplnil dokazování konstatováním aktuálního rejstříku trestu obou obžalovaných a dále konstatováním obžaloby Okresního státního zastupitelství v Jindřichově Hradci sp.zn. ZT 219/2018 a obžaloby Okresního státního zastupitelství v Táboře sp.zn. ZT 94/2019.
11. Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve smyslu § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal k odvolání obžalovaného [REDAKCE] a státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře napadený rozsudek soudu I. stupně jako celek a přezkumu podrobil též

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Pišerová.

samotnou zákonnost řízení, které jeho vvdání předcházelo. Po náležitém přezkumu učinil závěr takový, že odvolání obžalovaného [REDAKCE] a státní zástupkyně nejsou důvodná.

12. Úvodem odvolací soud konstatuje, že v průběhu trestního řízení nebylo shledáno žádné procesní pochybení. V dané trestní věci bylo v plném rozsahu respektováno právo obžalovaných na jejich obhajobu. Okresní soud v Táboře ve věci konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt hlavní líčení, v jejichž průběhu poskytl obžalovaným dostatečný prostor vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou jim kladeny za vinu, a k důkazům o nich, v ostatních směrech pak plně šetřil i zákonem zakotvená práva. Lze tedy uzavřít, že řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, v žádném případě netrpí takovými vadami, které by měly za následek porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci, a které by mohly v negativním slova smyslu ovlivnit správnost a zákonnost napadeného rozsudku. Nebyly tedy zjištěny žádné vady, které by ve svém důsledku mohly vést ke zrušení rozsudku ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
13. Pokud jde o důkazní rámec, odvolací soud konstatuje, že okresní soud v dané věci provedl dostatečné množství důkazních prostředků ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a vytvořil si tak bezesporu patřičnou důkazní základnu pro věcně správné a spravedlivé meritorní rozhodnutí. Krajský soud považuje dokazování provedené před soudem I. stupně za kompletní a vyčerpávající. Je totiž přesvědčen, že nalézací soud zcela naplnil požadavky kladené na rozsah dokazování tak, jak jsou rozvedeny v ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu. Lze tedy uzavřít, že soudem I. stupně byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci samé.
14. S ohledem na shora uvedené musel odvolací soud posoudit, zda hodnocení provedených důkazů odpovídá požadavkům na něj kladeným v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Krajský soud má za to, že Okresní soud v Táboře veškeré ve věci provedené důkazy hodnotil ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů tak, jak je upravuje ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech a vazbách, a to podle svého vnitřního přesvědčení založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu. Pokud procesní soud dostal své povinnosti, proti jeho způsobu hodnocení důkazů a na základě toho učiněných skutkových závěrů, nelze mít žádných námitek. Nutno konstatovat, že odůvodnění napadeného rozsudku, které se vztahuje právě k závěrům o vině obžalovaného, je podrobné a vyčerpávající. Okresní soud pečlivým způsobem rozebírá jednotlivé provedené důkazy a z informací z nich plynoucích vyvozuje logické a pochybnosti nevzbuzující závěry. S ohledem na to, že dokazování v této věci lze považovat za úplné i ve smyslu § 263 odst. 7 trestního řádu, odvolací soud je hodnocením provedených důkazů tak, jak to učinil soud nalézací, vázán. Jakkoli je ze strany obžalovaného [REDAKCE] namítáno, že nalézací soud provedl hodnocení důkazů nesprávným způsobem, krajský soud tento jeho názor nesdílí. Okresní soud se totiž vypořádal se všemi okolnostmi, které z dokazování vyplynuly, s největší pečlivostí se zabíral též námitkami obžalovaného [REDAKCE] vznesenými v průběhu hlavních líčení. Odvolací soud nadto zdůrazňuje, že v případě odvolání obžalovaného [REDAKCE] jde o opakovanou argumentaci, které bylo užito i v řízení před soudem I. stupně, a s níž se tento soud v napadeném rozsudku zcela zákonným a vyčerpávajícím způsobem vypořádal.
15. Krajský soud si dovoluje konstatovat, že hodnotící úvahy a jejich výsledky procesní soud nyní již vyjádřil v dostatečně podrobném, logickém a nanejvýš přiléhavém odůvodnění napadeného rozsudku, které ve vztahu k závěru o vině obžalovaných vyhovuje požadavkům § 125 trestního řádu a na které lze odkázat. V tomto odůvodnění je s dostatkem, a to pregnantním způsobem, prezentován obsah provedených důkazů a je v něm jasně a výstižně vyloženo, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané s tím, že jasně označil důkazní prostředky, o které své rozhodnutí o vině obžalovaných žalovaným zločinem a přečinu opírá, i proč má za vyvrácenou obhajobu obžalovaných.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

16. Odvolací soud dodává, že rozhodnutí soudu o vině obžalovaných předcházelo pečlivé vyhodnocení každého důkazu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu, přičemž z odůvodnění napadeného rozsudku je evidentní, že vnitřní přesvědčení soudu o vině obžalovaných není výsledkem soudní libovůle, nýbrž opírá se o logické a komplexní hodnocení důkazů provedených před soudem. Nic proto nelze vytknout skutkovým zjištěním, která soud I. stupně učinil, a taktéž ani soudem užitě právní kvalifikaci, která je konkretizována ve výrokové části napadeného rozsudku.
17. Odvolací soud vnímá, že obžalovaný ■■■ vědom si obsahu meritorního rozhodnutí Okresního soudu v Táboře, jímž byl uznán vinným shora citovaným zločinem a přečinem, a kterým byl za své jednání postihnut, se svým odvoláním a argumenty v něm uvedenými snaží zvrátit skutkové závěry soudu I. stupně, které by mohly mít dopad i na jemu uložený trest.
18. Odvolací soud však konstatuje, že hodnocení důkazu nalézacím soudem provedené je zcela logické a přesvědčivé, a z tohoto důvodu nevzal na zřetel odvolací námitky, které jsou prezentovány v opravném prostředku obžalovaného ■■■ jakožto i v odvolání státní zástupkyně. Krajský soud je přesvědčen, že fakta plynoucí z těchto důkazních prostředků jsou jednoznačná a v souhrnu i v dostatečné míře průkazná. Krajský soud nepovažuje za nutné opětovně jednotlivé důkazní prostředky provedené před soudem I. stupně hodnotit, neboť má za to, že se tak již jednou stalo zcela dostačujícím způsobem ze strany soudu procesního. O tom, že se danou trestní věcí zabýval procesní soud, s největší pečlivostí svědčí i struktura a logický a přesvědčivý obsah odůvodňující části napadeného rozsudku.
19. Nad rámec odůvodnění rozsudku prvostupňového soudu odvolací soud dovádá, že v podaném opravném prostředku obžalovaný ■■■ své jednání svým způsobem bagatelizuje, když má za to, že se nedopustil natolik intenzivního násilí vůči poškozenému ■■■ a že v žádném případě neměl v úmyslu spáchat zločin loupež. Odvolací soud konstatuje, že nalézací soud nepřehlédl zjevnou neochotu poškozeného ■■■ vypovídat proti obžalovaným, když zcela zjevná byla snaha poškozeného jednání obžalovaných zlehčovat. Okresní soud v Táboře hodnotil skutkový stav kromě výpovědi poškozeného a obžalovaných v kontextu kamerového záznamu, ze kterého bylo možno oprávněně uzavřít, že obžalovaný ■■■ nejprve vůči poškozenému užil násilí a poté se zmocnil jeho mobilního telefonu. Zcela po právu tedy nalézací soud uzavřel, že se obžalovaný dopustil zločinu loupež podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku. Nelze akceptovat obhajobu obžalovaného ■■■ v tom směru, že neměl v úmyslu zločin loupež spáchat, jelikož zejména z kamerového záznamu je skutkový děj tak, jak jej prezentoval Okresní soud v Táboře v napadeném rozsudku, zcela evidentní. Odvolací soud má tedy ve shodě s nalézacím soudem za to, že obžalovaný ■■■ a obžalovaný ■■■ jednáním pod bodem 1/ výrokové části napadeného rozsudku úmyslným společným jednáním dvou osob poškozeného násilím a pohrůzkou násilí nutili, aby něco konal, a naplnili tak skutkovou podstatu přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku. Lze taktéž akceptovat závěry okresního soudu v tom směru, že obžalovaný ■■■ ■■■, že poškozenému ■■■ prostřednictvím zpráv v aplikaci messenger na sociální síti facebook vyčítal, že na něj poškozený zavolal policii, naplnil skutkovou podstatu přečinu nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku, jelikož jinému vyhrožoval jinou těžkou újmou takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu a čin spáchal na svědkovi. Obsah těchto výhrůžek adresovaných poškozenému obžalovaný ■■■ směřoval k jednání, které již poškozený učinil, kdy poškozený ■■■ jednání obžalovaných oznámil na policii již dříve. K bodu 4/ výrokové části rozsudku pak odvolací soud nemá taktéž žádných připomínek, skutkový stav vyplývá z doznání obžalovaného ■■■ a z výpovědi vyslechnutých svědků a z odposlechu telekomunikačního provozu.
20. Odvolací soud neshledává důvodnými odvolací námitky obžalovaného ■■■ ani státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře, přičemž k odvolacím námitkám státní zástupkyně lze dodat, že vypuštění právní kvalifikace jakožto přečinu krádež podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku je zcela namístě a určité zestručnění a zjednodušení popisů skutku,

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

kterými byli obžalovaní uznáni vinnými, je také zcela akceptovatelné, jelikož z popisu skutku tak, jak jej vyhlásil okresní soud, vyplývají základní skutkové okolnosti, které pak našly odezvu v přílehavé právní kvalifikaci. Pokud nalézací soud vycházel při hodnocení důkazů v pochybnostech ve prospěch obžalovaných a jejich jednání, kterým byli uznáni vinnými, vychází zejména ze záznamů kamer předmětného baru a dalších objektivních důkazů, nelze proti tomu činit jakékoli výtky.

21. Pokud v návaznosti na výrok o vině obžalovaného [REDAKCE] přezkumné povinnosti podrobil odvolací soud i výrok o uloženém trestu, který je koncipován jako nepodmíněný, tak k jeho druhu nemá krajský soud jakýchkoli výhrad. Procesní soud při úvahách, jaký druh trestu obžalovanému uložit, vycházel striktně z ustanovení § 39 trestního zákoníku a zabýval se též existencí všech polehčujících a přitěžujících okolností, které lze na straně obžalovaného shledat, a které jsou definovány v ustanoveních § 41 a § 42 trestního zákoníku. Všechny tyto okolnosti pak zřetelně procesní soud prezentoval v odůvodňující části napadeného rozsudku. Důvodně pak Okresní soud v Táboře dospěl k závěru, že za nyní projednávanou trestnou činnost je namíste obžalovanému [REDAKCE] ukládat trest úhrnný podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku, a to podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku, a za který lze uložit trest odnětí svobody od 2 do 10 let. S ohledem na to, že obžalovaný [REDAKCE] byl opakovaně v minulosti odsuzován na Slovensku, a to i pro druhově totožnou trestnou činnost, a rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 5. 1. 2017 byl mj. pro přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku a pro trestnou činnost drogového charakteru odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 26 měsíců a nyní projednávané trestné činnosti se dopustil 4 měsíce po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a to ve zkušební době podmíněného propuštění, je třeba zcela důrazně odmítnout to, že by měl obžalovanému být ukládán jiný než nepodmíněný trest odnětí svobody. Pokud Okresní soud v Táboře uložil obžalovanému nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře 2 let, jedná se o trest spíše mírný, nicméně z pohledu odvolacího soudu ještě trest zákonný a akceptovatelný. Krajský soud pak nemá žádných námitek proti zařazení obžalovaného podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku do věznice s ostrahou. S ohledem na závěry znaleckého posudku, který i odvolací soud vnímá jako věrohodný a objektivní, jakožto i s ohledem na osobu obžalovaného [REDAKCE] důvodně okresní soud uzavřel, že je namíste obžalovanému uložit ochranné léčení protitoxikomanické ve formě ústavní v souladu s ustanovením § 99 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. V tomto směru je lichá argumentace obžalovaného [REDAKCE] že účel ochranného léčení byl naplněn výkonem vazby, potažmo trestu odnětí svobody. Je tomu tak proto, že protitoxikomanické léčení ve formě ústavní spočívá nejen v úplné abstinenci léčené osoby, ale i v psychologickém působení a v dalších aspektech, které jsou nedílnou součástí ústavního ochranného léčení. V rámci adhézního řízení pak okresní soud správně uložil obžalovanému [REDAKCE] povinnost podle § 228 odst. 1 trestního řádu uhradit poškozenému [REDAKCE] částku 1 900 Kč za odcizený mobilní telefon.
22. Pokud se týká výroku o druhu a výměře trestu, který byl uložen obžalovanému [REDAKCE] tak k jeho druhu nemá krajský soud žádných výhrad. S ohledem na dosavadní trestní bezúhonnost obžalovaného [REDAKCE] jsou ještě splněny podmínky pro uložení trestu nespojeného s přímým omezením jeho osobní svobody, tj. trestu podmíněného. Obžalovaný byl podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku ohrožován trestem odnětí svobody od 1 roku do 5 let. Pokud obžalovanému [REDAKCE] nalézací soud uložil za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody ve výměře 2,5 roku, jehož výkon byl podle § 84 trestního zákoníku a § 85 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let s dohledem, tak tento trest odvolací soud vnímá jako přiměřený všem podstatným okolnostem, které je soud při úvahách o druhu trestu vážit a které vyplývají z ustanovení § 39 trestního zákoníku.
23. Ze všech shora uvedených důvodů bylo proto rozhodnuto odvolacím soudem tak, že odvolání obžalovaného [REDAKCE] a státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře se jako nedůvodná zamítají.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor dne 11. 9. 2019

JUDr. Robert Pekárek v.r.
předseda senátu

**Pavla
Fišerová**

Digitálně
podepsal Pavla
Fišerová
Datum:
2019.09.17
09:37:05 +02'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.09.2019. Přípojení doložky provedla Petra Čabáková dne 26.09.2019.